

DERMOT TURING

Az igazi Alan Turing

Fordította: Gyárfás Vera

DERMOT TURING

**Az igazi
Alan Turing**

TYPOTEX

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap
a kiadói program keretében támogatta.

Nemzeti Kulturális Alap

A fordítás a következő kiadás alapján készült:

Alan Turing Decoded

Authorised translation from the English language edition

published by The History Press

© Dermot Turing, 2021. All Rights Reserved

Hungarian translation © Gyárfás Vera, 2022

Hungarian edition © Typotex, Budapest, 2022

Borítófotó © Godfrey Argent Studio (via The Royal Society)

Engedély nélkül semmilyen formában nem másolható!

Lektorálta:

Kovács Zoltán történelemtanár

Nagy Gábor Péter matematikus

ISBN 978 963 493 201 7

Kedves Olvasó!

Köszönjük, hogy kínálatunkból választott olvasnivalót!

Újabb kiadványainkról és akcióinkról a www.typotex.hu

és a facebook.com/typotexkiado oldalakon értesülhet.

Typotex Kiadó

Alapította Votisky Zsuzsa, 1989

A kiadó az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: Németh Kinga

Felelős szerkesztő: Szabó Mihály István

Tördelés: Fodor Gábor

Borítóterv: Somogyi Péter

Készült a Pauker Nyomdában

Felelős vezető: Vértés Gábor

TARTALOM

Bevezetés	7
1 MEGBÍZHATATLAN ŐSÖK	11
2 SZOMORÚ GYEREKKOR	24
3 ÚTIRÁNY	40
4 KINGSMAN	58
5 A LOGIKA GÉPEZETE	77
6 A PROF	104
7 HÁBORÚ TÜKÖRORSZÁGBAN	137
8 POCSÉK FEJSZÁMOLÓ	173
9 ALAKULNAK A DOLGOK	212
10 AZ IGAZSÁGSZOLGÁLTATÁS GÉPEZETE	229
11 LÁTHATATLAN VILÁGOK	261
EPILÓGUS: Az Alan Turing-titok megfejtése	279
Jegyzetek	289
Képek forrása	297
Név- és tárgymutató	299

BEVEZETÉS

Alan Turing neve ma már közzsájon forog, Nagy-Britanniában pedig egyenesen nemzeti hős. Többször megírták az életrajzát, dokumentumfilmeket és egy hollywoodi játékfilmet is forgattak az életéről, számtalan cikket, színdarabot, verset írtak róla, szobrokat állítottak neki, és egy sor városban emléktábla jelöli azokat az épületeket, ahol élt vagy dolgozott. A Bletchley Park épületén nincs emléktáblája, cserébe egy egész kiállítást szenteltek az ott töltött éveinek.

Valamennyiünkben él egy személyes kép Alan Turingról, hiszen könnyű elképzelnünk őt magányos, antiszociális zseniként, aki újra és újra elkápráztatta a világot fantasztikus új ötleteivel, amelyek mások segítségével nélkül és tökéletesen kiforrottan pattantak ki a fejéből. A közvéleményben Alan Turinggal kapcsolatban élő képet részben a Bletchley Parkot a második világháborút követően körülengő titokzatoskodás is befolyásolhatta. A kódfejtők hosszú éveken át csak általános, anekdotikus formában számolhattak be az ott folyó munkáról, a pontos részleteket nem árulhatták el. Adta magát tehát, hogy az ott dolgozó emberek személyiségéről essen szó, és ez jól is hangzott: a külön tudósok a náci gépezet útjába álltak. Alan valóban a csodabogarak közé tartozhatott, de a Bletchley érdemeinek ez az elavult megközelítése elhomályosítja a később GCHQ néven működő szervezet fontos szerepét, és eltereli a figyelmet azokról a kiváló megoldásokról, amelyeket Alan és mások is sokkal fontosabbnak tartottak a különös viselkedésnél.

Jómagam szkeptikusan viszonyulok ahhoz a képhez, hogy Alan Turing magányos zseni volt. Nem illik azokhoz az információmorzsákhoz, amelyeket gyerekkoromban otthon felcsipegettem, és azokhoz a személyes emlékekhez sem, amelyeket azok a munkatársai meséltek el nekem, akikkel az évek során alkalmam nyílt beszélgetni. Egy olyan

ember, akit a barátai „Prof”-nak szólítottak – pedig tudták, hogy nem professzor, csak kedvesen tréfálkoztak vele –, nem zárkózhatott el az intellektuális és társas kapcsolatoktól. Ki volt tehát Alan Turing, és honnan származtak az ötletei?

Ezeket a kérdéseket természetesen több oldalról körüljárták már. Az Alant formáló és segítő társak egy része azonban a megérdemeltnél kevesebb figyelmet kapott: mindenekelőtt M. H. A. (Max) Newman, aki nemcsak Alanhez mérhető tudós volt, hanem Alan pályafutását is egyengette, és segítette neki, hogy gyökeret ereszthessen egy kevésbé kifinomult családi környezetben. Nagy a kísértés, hogy a gyermekkorra és iskolaéveire áldozataként ábrázolják Alant, de ez egyrészt pontatlan, másrészt igazságtalan megközelítés. Mások hajlamosak élete utolsó, tragikus éveire fókuszálni, shakespeare-i szemüvegen át vizsgálják sorsát, míg végül szexuális orientációján vagy az öngyilkosságán keresztül határozzák meg Alan Turingot. Ezt is tévedésnek tartom. Személyes nézőpontom kiegészítése érdekében olyan új dokumentumokhoz és forrásokhoz férhettem hozzá, amelyeket Alan legújabb életrajzírója sem ismert. Komoly anyagot jelentettek az Alan környezetében élők és dolgozók visszaemlékezései is; szerettem volna, ha ők is újra hallathatják a hangjukat.

Mindig meglepődtem és örültem, hogy a tervemmel kapcsolatos kérdezősködéseket milyen lelkesen fogadták. Nagyon sok embert kerestem meg, és a legtöbben boldogan szolgáltak kiegészítő információkkal és javaslatokkal, messze túlmutatva a szimpla kötelességtudaton. Az a megtiszteltetés ért, hogy interjút készíthettem Donald Bayley-vel és Bernard Richardsszal, akik megosztották velem személyes emlékeiket, és minden ostoba kérdésemre válaszoltak – köszönöm szépen, hogy betolakodhattam az életükbe. A korábbi életrajzrókkal szemben nekem lehetőségem nyílt betekinteni a National Archives (Nemzeti Levéltár) gyűjteményébe szánt dokumentumokba, és ezért hálával tartozom a GCHQ igazgatójának. Szeretném megköszönni a következők együttműködését: Shaun Armstrong, Jennifer Beamish, Claire Butterfield, Tony Comer, Barry Cooper, Daniela Derbyshire, Helen Devery, Juliet Floyd, Rainer Glaschick, Joel Greenberg, Sue Gregory, Kelsey Griffin, John Harper, David Hartley, Rachel Hassall, Cassandra Hatton, Kerry Howard, Paul Kellar, Miriam Lewis, Barbara Maher, Gillian Mason, Patricia McGuire, Christopher Morcom QC, Charlotte Mozley, Harriet Nowell-Smith, Brian Oakley, James Peters,

Brian Randell, Hélène Rasse, David Ridgway, Rachel Roberts, Isobel Robinson, Sir John Scarlett, Lindsay Sedgley, Susan Swalwell, a Turing család egykori és élő tagjai, Cate Watson és Abbie Wood. Nem írhattam volna meg ezt a könyvet, ha nem kapok hasznos segítséget a British Library (Brit Nemzeti Könyvtár), a Chester Records Office (Chester Nyilvántartás) és számos cheshire-i könyvtár, a National Archives és a Science Museum (Tudományos Múzeum), továbbá (az Egyesült Államokban) a kongresszusi könyvtár, a princetoni Mudd Manuscript Library (Mudd Kézirattár) és a National Archives Records Administration (Nemzeti Levéltári Nyilvántartás) barátságos munkatársaitól. Ezekben az intézményekben mindenki örömmel fogadott, segítőkészek és felkészültnek mutatkoztak.

Mindenképpen meg kell emlékezni Andrew Hodges kiváló életrajzáról, amely *Kódjátzsma – Alan Turing élete* címmel jelent meg. Amikor 1984 februárjában a boltokba került a könyv, azonnal megvásároltam. A terjedelmes mű méltósággal és tudományos szigorral tárgyalja a témát. Semmi nem érhet a nyomába, az egész biztosan nem, ami a következő oldalakon olvasható. Újra és újra visszatértem hozzá. Kiállta az idő próbáját, harminc év alatt sem szorult alapvető korrekcióra. Azóta természetesen előkerültek olyan anyagok, amelyek Andrew kutatásai idején még nem voltak elérhetőek, de ezek csak a részleteket gazdagítják, és megerősítik az annak idején még nehezen bizonyítható megállapításait is. Az én nézőpontom természetesen más, ha nem így lenne, értelmetlen lett volna könyvet írnom, de ha felkeltettem az olvasó érdeklődését, mindenképpen a figyelmébe ajánlom Hodges írását. A könyvemben szereplő hibákért kizárólag engem terhel a felelősség.

Dermot Turing
St Albans, Egyesült Királyság

1

MEGBÍZHATATLAN ŐSÖK

1790 májusában járunk. Meadows vezérőrnagy, a Szent György-erőd (későbbi nevén Madrász) főparancsnoka három hónapja foglalta el hivatalát. A kormányzótanácsa munkájával elégedetlen, a Tipu szultánnal vívott háború pedig – amelyet természetesen a franciák szívtottak, hiába fájhatott a fejük a hazai forrongások miatt is – kritikus szakaszba jutott. A vezérőrnagy kénytelen hadjáratot indítani, és a távolléte idejére értelmes embert, illetve ideális esetben értelmes embereket szeretne kinevezni a kormányzótanács élére. Nincs más megoldás. A megbízott elnök John Turing lesz, akit a vezérőrnagy februárban ültetett a tanácsba, és azóta bizonyította megbízhatóságát.

John Turing régóta és eredményesen dolgozott a Szent György-erődben. A Turing család emberemlékezet óta a közösség egyik oszlopa. Dr. Robert Turing 1729-ben érkezett meg a Szent György-erődbe, és az 1760-as évek elejéig a körzet sebészeként dolgozott; 1753-ban még Sir Robert Clive-ot is kezelte. Robert Turing lánya, Mary, John felesége – másod-unokatestvérek. Mary mindenkit ismer: „családtagjai és rokonai házasságai révén a fél településsel kapcsolatban áll”.¹ Most, hogy újra fellángolt a háború, sokat emlegetik Turing doktor házáat: amikor a franciák 1758-ban ostromot indítottak Madrász ellen, éppen az ő kertjén át nyomultak be a városba. Mary tesz róla, hogy a Szent György-erőd lakói ne feledkezzenek meg erről. Egy másik Robert Turing – szintén unokatestvér – a madrászi hadseregben szolgál; később nagy pompával vonul majd vissza a skóciai Banff-kastélyba, és gyarapítja a család baronetjeinek sorát. John és Mary fia, William számvivőtisztként szolgál, és 1813-ban elesik Spanyolországban a vitoriai ütközetben. A Turing igazi birodalmi család, eszes, de nem híres.

1790-ben a Turing család tagjai a *Madras Courier* nevű újságot járatták, amely az évek során a hazai pletykákat is szállította nekik.

Az egyik botrány Alan Turing egy másik őseit is érinti, aki nem eszes, viszont hírhedt. Azt hihetnénk, hogy egy Edward-kori szülőktől és az indiai gyarmaton – ugyanakkor az Indiában gyökeret eresztett Turing család házától és örökségétől távol – született gyermeke elsősorban az apai ősök hatnak. Ennek ellenére, bár Alan neveltetésében és első éveiben fontos az ódivatú hazafias szolgálat hatása, életére nagyobb befolyást gyakorolt az anyai ág, a Stoney család. Márpedig Alan Turing valamennyi őse közül a legismertebb és legbotrányosabb az 1747-ben Andrew Robinson Stoney néven született Andrew Robinson Bowes.

HAJSZÁLON MŰLŐ ÖRÖKSÉG

Thomas Stoney az 1690-es években költözött Írországba, amikor III. Vilmos biztatására számos protestáns ott telepedett le. Az unokája, Andrew belépett a hadseregbe, 1768-ban a pénzéért feleségül vette Hannah Newtont, és állítólag „hálóiingben (egyesek szerint meztelenül) egy parányi szekrénybe zárta a feleségét, és napi egy tojással etette”.² Hogy felesége halála után jogot formálhasson a vagyona, bizonyítania kellett, hogy van élve született gyermekük; sajnos minden gyermekük halva született, bár ez nem akadályozta meg Stoney-t, hogy a bizonyíték meghamisítása érdekében harangozást rendeljen el. A napi egy tojás mellett hiába várta el Stoney az élő gyermek világra hozását, Hannah 1775-ben meghalt. Ez azonban csak lehetőséget teremtett Stoney számára, hogy megszerezhesse Európa legnagyobb vagyonát. Mary Eleanor Bowes egymillió fontot is meghaladó vagyonnal rendelkezett. Bowes apja végrendeletben kötötte ki, hogy a lánya férje köteles felvenni a Bowes nevet; amikor Mary Eleanor férje, Strathmore earlje 1776-ban elhalálozott, a nő újra eladósorba került. Mindenki őt ostromolta, és úgy tűnt, George Gray lesz a befutó, aki Sir Robert Clive idején hivatalt viselt Indiában. A nemes grófnő egy ideig viszonyt is folytatott Grayjel. Stoney-t az ilyesmi nem tántorította el. Rávette a *Morning Post* szerkesztőjét, hogy jelentessenek meg egy Lady Strathmore számára sértő cikket. Stoney meg akarta védeni a grófnő becsületét, és párbajra hívta a szerkesztőt; megrendeztek egy találkozót Adelphiben, ahol Stoney látszólag halálos sebet kapott. A grófnő megsajnálta egyetlen udvarlóját, aki megvédte a becsületét, és beleegyezett a házasságba – ezzel nem sokat kockáztatott, hiszen a férfi

a halál kapujában állt. Négy nappal később Stoney-t hordágyon vitték a westminsteri St. James-templomba, ahol sor került a szertartásra.

A grófnő balszerencséjére Stoney nem viselkedett tapintatosan, makacsul életben maradt. Stoney balszerencséjére a grófnőt már teherbe ejtette Gray – ez a helyzet napról napra sürgetőbbé tette, hogy valaki, tulajdonképpen bárki feleségül vegye a grófnőt –, így aztán úgy intézte a dolgot, hogy semmiféle kívánatos vagy nemkívánatos férj ne férhessen hozzá a vagyonához. Stoney-val azonban így sem lehetett kibabrálni. Figyelemre méltó gyorsasággal felépült a halálos sebesülésből, felvette a Bowes nevet, kényszerítette a feleségét a va-

Milyen különös – vagy mégsem? –, hogy Andrew Robinson Stoney, Thomas Stoney legidősebb fia nem szerepel a Stoney család síremlékén

gyonával kapcsolatos intézkedések visszavonására, minden lehetséges szekrénybe bezárta, kivágatta a felesége fáit, eladta a birtokait, eljártszotta a pénzét, teherbe ejtette a szoptatós dajkát, megerőszkolta a dadát, és úton-útfélen híresztelte, hogy a grófnő kissé bolond. Néhány évnyi hasonló bánásmód után a grófnőnek végre sikerült megszöknie a komornája segítségével, és jogi eljárást kezdeményezett a bíróságok útvesztőiben, hogy a béke érdekében kifizesse Stoney Bowest, semmissé nyilvánítsa a vagyonával kapcsolatos iratokat, és megvalósítsa az elképzelhetetlent: elváljon. Stoney Bowest ezúttal sem lehetett kiközköteni. Hogy biztosíték legyen a kezében a nő feleséghez méltatlan viselkedésére, terjedelmes beszámolót íratott vele vad viselkedéséről, házasságon kívüli kalandjairól és gyermekei valós származásáról. A valomásokat a legkülönbélebb bíróságokon lobogtatta, de csak annyit sikerült elérnie, hogy a pereskedés elhúzódjon, és az ügy kiemelt figyelmet kapjon a sajtóban, így a *Madras Courier*-ben is. Stoney Bowest börtönbüntetésre ítélték – de akkoriban (a felesége pénzéből) megvehette a legelőkelőbb lakosztályt, időnként kimenőt kapott, és még azt is megtehetette, hogy két gyermeket nemz egy fogolytársa lányának. Foot doktor szerint – ő varrta össze Stoney Bowes álsebeit az 1777-es álpárbaj után – Stoney Bowes „gyáva, sunyi, képmutató, zsarnokoskodó, gonosz, erőszakos, önző, féltékeny, bosszúszomjas, embertelen és ádáz, egyetlen jó tulajdonsága sincs”.

Alan Turing anyai ágon a Stoney családból származott. John Turing, Alan bátyja hálásan állapította meg, hogy Stoney Bowes „csak oldalági rokon, de hajszálon múlt az örökség”.³ Bár nagy kockázatot hordozott, hogy majdnem Stoney Bowes leszarmazottja, a Stoney család öröksége formálta Alan elképzeléseit, ez az örökség alapozta meg nagy áttöréseit a matematikában, a mérnöki és a természettudományokban. Stoney Bowes kivétel: a család többi tagja nem volt trükkös csaló, nőcsábász, szerencsejátékos, és nem mások átveréséből élt. A viktoriánus kor végére a Stoney család szép sikereket tudhatott magáénak.

Stoney Bowes két fiútestvérének leszarmazottai csodálatos emberek voltak:

- George Johnstone Stoney (a Royal Society tagja, 1821–1911). Ez a rendkívüli tudós 75 cikket írt az optika, a gázelmélet és a kozmikus fizika tárgyköreiben. Elsősorban arról ismert, hogy ő találta ki az „elektron” szót, amikor valódi fizikai dolgokon

alapuló mértékegységek mellett érvelt – az elektromosság esetében az egyetlen kémiai kötés felbomlásakor áramló elektromos töltés lett volna az egység. A viktoriánusok szemében azonban az lehetett a legdöbbenetesebb elhatározása, hogy két okos lánya, Edith és Florence ugyanolyan esélyeket kaphatott a boldogulásra, mint a fiútestvéreik.

- Edith Anne Stoney (1869–1938). George Johnstone Stoney legidősebb lánya Cambridge-ben tanult matematikát, és a záróvizsgán a 17. helyezést érte el. Három egyetemen és a Cheltenham Leányiskolában tanított fizikát, majd az első világháborúban radiológusként szolgált Franciaországban, Szerbiában és Görögországban, kitüntetést is kapott.
- Florence Ada Stoney (az Order of the British Empire kitüntetés birtokosa, 1870–1932). Florence radiológusként dolgozott. Kórházi feladatai mellett a nővéréhez hasonlóan az első világháborúban is részt vett, különösen Antwerpen 1914-es bombázásánál, Franciaországban és Londonban, és idegen tárgyak után kutatott a sebesültek testében. Az OBE mellett a haditengerészet kitüntetését is megkapta.
- Bindon Blood Stoney (a Royal Society tagja, 1828–1909). Bindon George Johnstone Stoney testvére volt. Vasúti mérnökként dolgozott, értekezést írt a kötőgerendák teherbírásáról, és átépítette a dublini kikötőt, hogy a mélyebb vizet igénylő hajókat is fogadhassa; ennek érdekében ki kellett dolgoznia egy módszert a darabonként 350 tonnás betontömbök mozgatására. Ennek és hasonló sikereinek köszönheti „az ír beton atyja” nevet (nem ironikusan használják).
- George Gerald Stoney (a Royal Society tagja, 1863–1942). George Sir Charles Parsons vállalatában dolgozott a gőzturbinaosztály főmérnökeként. E minőségében George számára diadalmas pillanat volt, amikor a részben általa tervezett kísérleti gőzturbinás jacht fedélzetére léphetett. A jacht általános megdöbbenést keltett, amikor 1897-ben, a királynő trónra lépésének 60. évfordulójára rendezett ünnepségen minden szabályt megszegett. Amikor 34 csomóval hagyta le a többi hajót és az admirális rendőrségének járműveit, nyilvánvalóvá vált, hogy a testes, lassú, elavult dugattyús motorok alkalmatlanok a hadihajók mozgatásához. George később gépészmérnököket képzett

a manchesteri műszaki főiskolán, és a haditengerészet kutatási és fejlesztési osztályán dolgozott.

- Francis Gould Morony Stoney (1837–1897). Francis is mérnök volt. Rövid ideig Indiában dolgozott a madrászi vasútnál, majd zsilipeket tervezett és szabadalmaztatott. Az ő találmányait használták a manchesteri hajócsatornán, a Rhône és a Clyde folyón, majd halála után a régi asszuáni gáton.
- Edward Waller Stoney (Brit India kitüntetésének birtokosa, 1844–1931). Edward 1866-ban érkezett Indiába, éveken át dolgozott Madrászban vasúti mérnökként, mígnem 1899-ben főmérnökké nevezték ki, kitüntetését pedig 1904-ben kapta. Több műszaki cikket is írt hidakról, árvízről és egyéb vasúti témákról, és a Madrászi Egyetem professzora volt. Az ő coonoori (Madrász tartomány) házában élt E. W. Stoney lánya, Ethel Sara a férjével, Julius Turinggal.

És ezek csak a Stoney nevet viselő leszármazottak. A *Who Was Who 1929–1940* (Ki kicsoda 1929–1940) című kötetben több Stoney is szerepel, Turing viszont egy sem. A különböző Stoney-k teljesítményéhez mérve eltörpülnek a jellegtelen Turingok viselt dolgai. A Turingok a Brit Birodalom első napjaitól kezdve katonák, lelkészek és kereskedők; Angliában, Hollandiában, Indonéziában és Indiában éltek; ragaszkodtak a hagyományokhoz, a felső középosztályhoz tartoztak, elszegényedtek, némelyikük sznob volt, és valamennyiük átlagos ember. A Turing család mégis a birodalomnak köszönhetően találkozott össze a Stoney családdal. Bár azt hihetnénk, hogy a találkozásra Madrász tartomány adott alkalmat, valójában a szegénységnek köszönhető.

MIÉRT FONTOS SZEGÉNYNEK LENNI

A parókia weboldala szerint 1334-ben Edwinstowe lelkészét vadhússal kapcsolatos visszaélések miatt elítélték. Az edwinstowe-i lelkészek a tizenkilencedik században már többnyire betartották a törvényt, ám ennek következtében gyakran korgott a gyomruk. 1879. október 8-án a lelkész egy egészséges fiú érkezését ünnepelte, és ezzel nyolcra emelkedett azoknak a gyerekeknek a száma (nem számítva azt a kettőt,

Az idősebb nemzedék – Stoney nagypapa és Jean néni

akik még csecsemőkorukban meghaltak), akiket etetni és ruházni kellett a javadalmazásából. A parókia weboldala szerint az egyházközség területén lakók makkoltathatták a disznóikat a sherwoodi erdőben, de a makkoltatás mégsem illett egy lelkészhez. Bevezették hát a következő rendszert: vasárnaponként marhasültet vagy ahhoz hasonlót ettek, hétfőnként a maradékot, keddtől szombatig pedig kenyeret, pecsenyészirt és kakaót. 1883-ban a mindössze 58 éves lelkészt szélütés érte, így ettől a szűkös megélhetéstől is elesett, és a család Bedfordba költözött. Nem sokkal ezután a lelkész elhunyt. Julius Mathison Turing, a nyolc gyerek sorában az ötödik, ekkor tízéves volt.

A Turing család nem számolt be róla, hogy miként heverték ki ezt a szörnyű csapást. Az akkor 21 éves legidősebb lány, akit az utókor csak Jean néniként emleget, átvette a háztartás vezetését. Jean néni fantasztikus figura volt – Alan Turing édesanyja, Ethel Sara állítólag senki mástól nem félt rajta kívül. Jean néni később férjhez ment Sir Herbert Trustram Eve-hez (és vaskézzel irányította), az első világháború után

pedig 12 éven át tanácsstagként dolgozott a londoni megyei tanácsnál a Municipal Reform Party (Helyhatósági Reformpárt) színeiben. Képzettségét az 1880-as években szerezte a Turing családban. Jean néni és a testvéri sorban utána következő, hozzá hasonlóan leleményes két húga tanítással keresett annyi pénzt, hogy iskolába járathassák a fiúkat: Arthur és Julius Bedfordba járt, a két fiatalabb, Harvey és Alec pedig a londoni Christ's Hospitalbe. A Julius és Harvey között született lány, Sybil a Cheltenham Leányiskolába járt, amikor pedig kirepült otthonról, Indiában tevékenykedett misszionáriusként; Arthur és Julius is Indiában kötött ki. Bedfordból nagyon sokan kerültek Indiába katonai és közszolgálatra, és ezek az állások előkelőnek, és ami még fontosabb, jól fizetettnek számítottak. Arthur az indiai hadseregben kapott jól jövedelmező állást, mígnem 1898-ban egy összetűzésben életét vesztette a 36. szikh alakulat tagjaként az északnyugati határon. Juliusból indiai köztisztviselő lett.

Julius gyerekkori örökségként a könyvelés iránti megszállottságát örizte meg. Alan bátyja, John így fogalmazott:

Amikor kikerültem az iskolapadból, és egy londoni ügyvédi irodához kerültem, havi 5 fontot kaptam a kiadásaimra, többek között az ebédre, és járt némi ruhapénz is. Nem volt ez kevés, de akadt egy kis bibi: havonta be kellett adnom egy kimutatást. Apám mélységes szomorúsággal konstatálta, hogy a havi kimutatások háromnegyedében szerepelt az „ernyőjavítás”, egy hiba folytán pedig 2/9 pennyvel tévedtem a kárára! Az egészben az volt a legdühítőbb, hogy *valóban* ernyőjavításra költöttem a pénzt, de igazi Turingként fel sem merült bennem, hogy a valóság elferdítésével tegyem hihetőbbé az igazságot.

Vagy:

Amikor egyszer Walesben nyaraltunk, kaptunk egy számlát egy Harley Street-i szakorvostól, akihez anyám a szénanáthánk miatt vitt el engem és a testvéremet. A számla tíz guinea-re rúgott – ez akkoriban jelentős összegnek számított. Komoly vita tört ki, és apám azt ordibálta a reggelizőasztalnál, hogy tönkretették. Ez a hevesebb viták között maradt meg az emlékezetemben.

Indiában azonban Julius emberére akadt. Amikor végzett Bedfordban, elnyert egy ösztöndíjat, hogy történelmet hallgasson az oxfordi Corpus Christi College-ban. Ott tette le az indiai köztisztviselői vizsgát, méghozzá nagyon szép eredménnyel. (Julius száz fontot kért kölcsön a család egy barátjától, hogy kifizethesse az utazást, a trópusi öltözéket, az angol nyeret és az indiai pónit. Az illető azt kérte, hogy Julius a kölcsön összegének erejéig kössön életbiztosítást, és számolja el biztonsági költségként. Julius a haláláig fizette a biztosítási díjat, akkor aztán John apja végrendeletének végrehajtójaként fölvette a biztosítási összeget. Juliusban fel sem merült, hogy adóssága törlesztése után felmondja az életbiztosítást, pedig a kölcsönt hat hónap alatt visszafizette.) Indiában szép fizetést kapott, és Madrászba küldték, amint az illető is egy Turinghoz. Madrászban élt leendő apósa is, és E. W. Stoney-val egyetlen Turing sem vehette fel a versenyt könyvelés terén. Ez mindjárt világhosszá vált, amikor Alan szülei összeházasodtak. A szokásoknak megfelelően vörös szőnyeget terítettek a boldog pár lába elé a járdától a verandáig. John így számolt be erről:

Amint véget értek a mézeshetek, apósom benyújtotta a számlát apámnak a szőnyegért. Apám azt hitte, hogy a szőnyeg is az esküvői költségek része, márpedig azokat hagyományosan a menyasszony apja állta. Nagypám nem így gondolta. Apám hosszas füstölgés után kifizette a számlát, de az eset még negyven évvel később is bosszantotta.

Stoney nagypapa később mindig ezzel a megfellebbezhetetlen kijelentéssel tett pontot a családi viták végére: „Már indulok is az ügyvédi irodába, hogy megváltoztassam a végrendeletemet.” Ezzel azonban előreszaladtunk. A madrászi kapocs ellenére is merő véletlen, hogy Alan szülei összeismerkedtek, a házasságukról már nem is beszélve. Tulajdonképpen nem is találkozhattak volna.